

Vydavatel neodpovídá za pravdivost údajů obsažených v reklamě a v inzerci v periodickém tisku; v těchto případech není ani povinen uveřejnit požadovanou odpověď dotčené osoby.

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky

rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Olgy Puškinové a JUDr. Karla Podolky v právní věci žalobce B., komanditní společnost, zastoupeného advokátkou, proti žalovanému V. - L. - P., a.s., o uveřejnění odpovědi, vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 11 C 40/2003, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 14. prosince 2004, č.j. 1 Co 138/2004-86, takto:

I. Dovolání žalobce se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 14. prosince 2004, č.j. 1 Co 138/2004-86, podle ustanovení § 219 občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) potvrdil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. února 2004, č.j. 11 C 40/2003-52, kterým byla zamítnuta žaloba na uveřejnění odpovědi žalobce ve smyslu § 10 zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (dále jen „tiskový zákon“) v deníku R., a kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Rozhodl též o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním závěrem, že nejsou splněny předpoklady pro uložení povinnosti žalovanému jako vydavateli uveřejnit žalobcem požadovanou odpověď. Spotřebitelský test s podtitulem „O tom, kde lidé nakupují, rozhodují služby“, na nějž žalobce má v úmyslu reagovat předmětnou odpovědí, byl uveřejněn v deníku R. dne 23. května 2003 formou inzerce. Soudy obou stupňů vycházely z ustanovení § 5 tiskového zákona, podle něhož vydavatel neodpovídá za pravdivost údajů obsažených v reklamě a v inzerci uveřejněné v periodickém tisku. Bylo tak vyloučeno užití ustanovení tiskového zákona upravující institut odpovědi.

Rozsudek odvolacího soudu nabyl právní moci dne 20. ledna 2005, přičemž žalobci byl doručen téhož dne.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce v pondělí dne 21. března 2005 včasné dovolání. Jeho přípustnost dovozuje z tvrzeného naplnění předpokladů ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. Uplatňuje dovolací důvod ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř., neboť má zato, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatel se především domnívá, že není-li zveřejněná inzerce dostatečně odlišena od ostatních redakčních sdělení periodika, má vydavatel v takovém případě plnou odpovědnost za pravdivost údajů uveřejněných v textu. Pak není možno se odvolávat na ustanovení § 5 tiskového zákona. Nadto inzerce je sdělením a obsahuje-li skutkové tvrzení, které se dotklo jména a dobré pověsti žalobce, měl právo ve

smyslu § 10 tiskového zákona požadovat na vydavateli uveřejnění odpovědi.

Dovolatel proto navrhl, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů, a aby věc vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně.

K dovolání se žalovaný nevyjádřil.

Dovolání žalobce není přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu

- jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.),

- jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak, než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.),

- jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle poslední z již uvedených možností, a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Z obsahu spisu nevyplývá přípustnost dovolání, která by byla založena ustanovením § 237 odst. 1 písm. a/ a b/ o.s.ř. Napadeným rozsudkem ve věci samé totiž především nebyl změněn rozsudek soudu prvního stupně. Rozsudku soudu prvního stupně též eventuálně nepředcházela jiná, a odvolacím soudem později zrušený rozsudek téhož soudu.

Není-li dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř., je proti němu dovolání přípustné jen tehdy, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadený rozsudek má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.). Kdy jde o rozsudek po právní stránce zásadního významu, se příkladmo uvádí v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. Rozhodnutí odvolacího soudu tak má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem. Předpokladem současně mimo jiné je, že řešená právní otázka měla pro rozhodnutí ve věci určující význam.

K dovolatelem naznačené právní otázce lze uvést, že soudy obou stupňů vycházely důsledně ze zcela přehledného znění ustanovení § 5 tiskového zákona, podle něhož vydavatel neodpovídá za pravdivost údajů obsažených v reklamě a v inzerci uveřejněné v periodickém tisku. S ohledem na systematiku daného zákona je nutno zmíněné ustanovení vykládat též v souvislosti s ustanovením § 10 tohoto zákona upravujícím právo na odpověď. Proto, jsou-li naplněny předpoklady ustanovení § 5 cit. zákona, není možno dovozovat povinnost vydavatele uveřejnit požadovanou odpověď.

V souzené věci soudy obou stupňů vycházely ze zjištění, že sporný text byl zveřejněn v deníku Rovnost jako inzerce, přičemž takto byl i označen. Otázka nastolená dovolatelem, zda toto označení bylo dostatečně výrazné, nemá v posuzovaném případě význam, neboť zákonný předpis v tomto smyslu nemá žádné konkrétní požadavky a samotné označení umožňovalo ověřit, že se o inzerci skutečně jedná.

Za tohoto stavu není možno dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu hodnotit jako rozhodnutí mající po právní stránce zásadní význam, jak to má na mysli ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ a odst. 3 o.s.ř.

Protože tak není naplněn žádný z případů přípustnosti dovolání, Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dovolání žalobce jako nepřípustné odmítl (§ 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 218 písm. c/ téhož zákona). Rozhodoval, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 5 věta první o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1, § 151 a § 146 odst. 3 o.s.ř., za situace, když dovolání žalobce bylo odmítnuto, avšak žalovanému v dovolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 22. prosince 2005